

[Ministeren for offentlige arbejder.]

tingene op på den måde, det er sket, og den måde, det er blevet behandlet på i udvalget, og de besigtigelser, der har fundet sted. Jeg skal gerne tilstå, at de også har gjort et ret stort indtryk på mig selv, så jeg vil gerne takke for, at udvalget har behandlet sagen på den måde, det er sket.

Jeg har i og for sig ikke andre bemærkninger end, at jeg lige til hr. Arne Larsen skal sige, at selve spørgsmålet om Kalveboderne, og hvordan det nu skal arrangeres, jo kommer frem i forbindelse med behandling af lovforslag til sin tid. Jeg takker for, at hr. Arne Larsen allerede på nuværende tidspunkt har gjort opmærksom på det, så man er klar over de interesser, der ligger i det, og det er klart, at det selvfølgelig er blevet noteret og vil gå med ind i overvejelserne. Jeg kender ikke noget til de vurderinger, der måtte foreligge af selve dette spørgsmål.

Endelig må jeg sige om mindretallets ændringsforslag, at jeg kan ikke se, der er nogen grund til at gå ind for det. Hvad det indholdsmæssige angår, er det min pligt og i forvejen respekteret, at der skal tages sådanne hensyn, som ændringsforslaget omtaler, men hensynene er jo, som hr. Arne Larsen også selv siger, gensidige, og vi har alle sammen eksempler på, at de ikke er blevet taget. Men disse eksempler — også de to, hr. Arne Larsen nævner — går jo netop i hver sin retning, så jeg vil gerne på den ene side give medhold i, at tingene ikke er, som de skal være, eller i hvert fald hidtil ikke er blevet ordnet sådan, som vi gerne ville have det, men på den anden side sige, at der er jo flere forklaringer på det, og at det efter min opfattelse ikke er et problem, der løsnes blot ved en sådan tilføjelse som den af mindretallet foreslåede. Det er altså min motivering for at betragte den foreslåede ændring som noget, der i og for sig ikke siger noget.

Arne Larsen: Jeg takker ministeren, fordi han tager hensyn til de synspunkter, som jeg her har fremhævet, især for så vidt angår Kalveboderne; og at de nu vil komme til at indgå i overvejelserne og i projekteringsarbejdet, kan jeg naturligvis kun være tilfreds med.

Hvad angår spørgsmålet om at sikre mod støjplager o. lign., mener man altså — og ministeren mener det også — at det ikke er nødvendigt at gennemføre ændringsforslaget. Vi kan vurdere det forskelligt, men efter den hidtidige praksis, hvor man må konstatere, at der fra alle parter side mere eller mindre er begået ulovligheder, synes jeg, det er dobbelt nødvendigt, at det bliver fremhævet ikke én, men indtil mange gange, at vi må og skal tage sådanne hensyn.

Så var der lige et enkelt spørgsmål netop i forbindelse med disse gener, som vi kan påføre befolkningen ved vores motorvejsanlæg. Der vil jeg egentlig spørge ministeren, om han finder, at vores ekspropriationslovgivning er vidtgående nok, for vi støder jo på disse problemer både i forbindelse med lufthavnsanlæg og nu altså også i stigende grad i forbindelse med motorvejsanlæg. Så vidt jeg har forstået, har vi ikke nogen direkte lovhjemmel til at kunne ekspropriere i forbindelse med støj og støjulemper, men ville det ikke være hensigtsmæssigt, om vi fik en sådan ændring i lovgivningen eller en klargørelse af denne lovgivning, således at vi nemmere og mere smertefrit kunne løse disse problemer?

Hørn: Jeg har givet udtryk for vores synspunkt med hensyn til de gener, som en vejdragnings kan medføre, og at den største risiko opstår dér, hvor den kommunale myndighed på grund af høje ejendomspriser o. lign. tager lidt lemfældigt på de ulemper, der følger med. Hr. Arne Larsen fremdrager et par eksempler, og i den anledning vil jeg gerne sige, at nok er disse eksempler kendt, men at slutte fra dem til, at hvis vi ikke får en anden lovgivning end den, vi har, vil det fortsætte, mener jeg ikke er rigtigt. Vi har netop med vores stillingtagen villet tvinge dem, der har ansvaret, til at tage ansvaret. Befolkningen i de områder, hvor staten vil trække sine veje igennem, repræsenteres jo af kommuner og amter, og de må vedstå deres ansvar efter gældende lov. Vi skal have en lovgivning, som folk kan finde ud af, men hvis der er bestemmelser i 20 forskellige love, er der ingen mennesker, der kan finde ud af det. Det, det drejer sig om, er at få gjort lovgivningen så enkel som muligt, og denne tilføjelse vil forringe mu-